

ΤΑΜΑΝΗ.

Διήγημα ρωσικόν.

(Συνέχ. "Ιδε φυλλάδ. 298, 299, 300 καὶ 392.)

Εἰσαγωγή.

Ἐμαθὴ πρὸ μικροῦ ὅτι ὁ Πέσοριν ἀπέθικεν ἐπανελθὼν ἀπὸ τὴν Περσίαν· χαίρω δὲ διὰ τοῦτο διότι ἀπακτῶ τὸ δικαίωμα νὰ τυπώσω τὰ ὑπομνήματά του, καὶ νὰ στολίσω μὲ τὸ ὄνομά μου ἔργον ξένον. Εὐχομαι πρὸς Θεὸν νὰ μὴ με τιμωρήτωσιν οἱ ἀναγνώσταί μου διὰ τὸ ἀθῶον τοῦτο ψεῦδος. Ἀνάγκη ἐν τοσούτῳ νὰ ἐξηγήσω τοὺς λόγους δι' οὓς δημοσιεύω τὰ μυστικά ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώρισα. Ἄν ἦμην φίλος του, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο φυσικόν· ὅλοι ἐννοοῦσι τὴν ἀδιακρισίαν τῶν ἀληθινῶν φίλων· ἐγὼ ὅμως ἄπαξ μόνον τὸν εἶδα. Δὲν ἔχω ἄρα τὸ ἀνεξήγητον ἐκεῖνο μῖσος τὸ κρυπτόμενον ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς φιλίας, καὶ περιμένον τὸν θάνατον ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ φίλου ὅπως ἐξακοντίσῃ κατ' αὐτοῦ βέλη, συμβουλὰς, χλευασμοὺς καὶ παρηγορίας.

Ἀναγινώσκων τὰ ὑπομνήματα ταῦτα, πείθομαι περὶ τῆς εἰλικρινείας ἐκείνου, ὅστις περιέγραψε μετὰ τοσαύτης παρρησίας τὰς ἀσθενείας καὶ τὰ ἐλαττώματά του, καὶ νομίζω ὅτι ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἶναι περισργατέρα τῆς ἱστορίας ὁλοκλήρου λαοῦ, ὅταν γράφεται ὑπὸ ἀνθρώπου συνετοῦ καὶ ἔχοντος πᾶσαν τῶν ἐγκοσμίων, ἄνευ τοῦ ματαίου σκοποῦ τοῦ νὰ ἐλκύσῃ τὸν θαυμασμόν ἢ τὴν συμπάθειαν. Αἱ ἐξομολογήσεις τοῦ Ρουσῶ ἔχουσι τὸ ἐλάττωμα ὅτι ἀνεγίνωσκεν αὐτὰς εἰς τοὺς φίλους του.

Ὅθεν μόνη ἐπιθυμία τοῦ νὰ γίνω ἀρεστὸς καὶ ὠφελίμος μὲ παρκινεῖ νὰ ἐκδώσω τὰ ἀποσπάσματα τοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον περιῆλθε κατὰ τύχην εἰς χεῖράς μου. Ἄν καὶ ἥλλαξα ὅλα τὰ κύρια ὀνόματα, οἱ ἐνεχόμενοι ὅμως θ' ἀναγνώρισωσιν ἑαυτοὺς, καὶ ἴσως θὰ εὕρωσι καὶ εὐλογοφανῆ δικαιολογήματα πολλῶν πράξεων, αἵτινες κακῶς ἐννοηθεῖσαι ἠρέθισαν αὐτοὺς κατ' ἀνθρώπου, οὗτινος τὸ ὄνομα εἶναι μάταιος ἦχος. Συγχωροῦμεν σχεδὸν πάντοτε ὅ,τι ἐννοοῦμεν καλῶς.

Ἐκδίδω ἐνταῦθα ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ἐν Καυκάσῳ διατριβὴν τοῦ Πέσοριν. Ἐχω ἀνά χεῖρας χειρόγραφον ἐν ᾧ διηγείται ὅλον τὸν βίον του. Καὶ θὰ δημοσιεύσω μὲν ἄλλοτε αὐτό, σήμερον ὅμως, διὰ πολλοῦς λόγους, δὲν ἀναλαμβάνω τριαύτην εὐθύνην.

Ἡ Τα

ἀλλήλων, τῶν κωφῶν, τῶν χωλῶν, τῶν ἀναπήρων, τῶν κυφῶν καὶ τῶν τοιούτων· δυνάτι πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ἀνζυγία τις τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸς τὸν νοῦν, καὶ ὅτι καὶ σωματικαὶ ἐλλείψεις ὑποδεικνύουσι τὴν ἐλλειψὶν τινὸς κτισθήματος.

Παρατήρησα λοιπὸν καλῶς τὸ πρόσωπον τοῦ τυφλοῦ· ἀλλὰ τί δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἀπὸ πρόσωπον ἐσπερημένον ὀρθαλμῶν; τὸ ἡτένιστα πρὸ πολλοῦ μὲ οἶκτον, ὅτε αἶφνης μόλις διακριθὲν μειδίαμα διέσχισε δυσχερῶς τὰ λεπτὰ χεῖλη του· ὑπέθεσα λοιπὸν ὅτι δὲν ἦτο τυφλὸν ὅσον ἐφαίνετο.

— Εἶσαι υἱὸς τῆς οἰκοδεσποίνης; ἠρώτησα.

— Ὁχι.

— Ὁρφανός; πτωχός.

— Ἡ οἰκοδεσποινα ἔχει παιδί;

— Ὁχι· εἶχε μίαν κόρη, πλὴν ἔφυγε μὲ ἓνα Τάταρον.

— Τί Τάταρον;

— Ὁ διάβολος τὸ ἡξεύρει. Τάταρον ἀπὸ τὴν Κριμαίαν, ναύτην ἀπὸ τὸ Γκέρζι.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν καλύβην εἶδα ὅτι ἔλα τὰ σκεύη ἦσαν δύο καθίσματα, μία τράπεζα καὶ μέγα κάνηστρον πλησίον τῆς ἐστίας. Εἰς τὸν τοίχον δὲν ἐκρέματο καμμία εἰκὼν, καὶ τοῦτο εἶναι κάκιστον σημεῖον. Ὁ ἀνεμὸς τῆς θαλάσσης εἰσήρχετο διὰ ὕλου συντετριμμένου. Λαθὼν κηρίον ἀπὸ τὸ δισάκιόν μου τὸ ἥναψα καὶ ἤρχισα νὰ τακτοποιῶ τὰ πράγματά μου. Ἀπέθεσα εἰς τινὰ γωνίαν τὸ ξίφος καὶ τὸ πυροβόλον μου, ἔθεσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πιστόλιά μου καὶ ἐξήπλωσα τὸ μανδύαν μου ἐπὶ τοῦ καθίσματος. Ὁ Κοζάκος μου ἐξήπλωσε καὶ αὐτὸς τὸν ἐδικόν του ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἐρρόγχαζε. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ. Ἐβλεπα πάντοτε ὄρθιον ἐνώπιόν μου, μεταξὺ τοῦ σκότους, τὸ τυφλὸν παιδίον.

Ὀλόκληρον ὥραν, ἔμεινα εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἡ σελήνη ἔφεγγε τὸ παράθυρον, καὶ αἱ ἀκτῖνες τῆς ἔπαιζαν εἰς τὸ χῶμα τοῦ ἐδάφους τῆς καλύβης. Αἶφνης εἶδα σκιὰν ἀνθρώπου εἰς τὸ φωτιζόμενον μέρος, ἥτις παρήλθεν ἐν τάχει καὶ ἐκρόβη. Δὲν ὑπέθετα ὅτι ἡ σκιὰ αὕτη θὰ ἐτόλμα νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν παραλίαν, καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἐξοδος. Ἐσηκώθην, ἔβαλα τὸ ταταρικόν μου ἔνδυμα, ἀνέσυρα ἀπὸ τὴν ζώνην μου τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἐξήλθα ἀπὸ τὴν καλύβην. Ἐξελθὼν δὲ ἀπήντησα τ

λαι πτέρυγες ἔσωζαν αὐτὸ ἀπὸ τοὺς κινδύνους. Ἐνῷ δὲ ἐφοβούμενη μὴ ριφθῇ εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ συντριφθῇ, αὐτὸς ἐστράφη ἐπιτηδεύως καὶ εἰσῆλθεν ἀκινδύνως εἰς ὄρμισκον.

Καὶ ἀποβάς τις μεσαίου ἀναστήματος, φορῶν πῖλον ταταρικὸν ἐκ δέρματος προβάτου, ἐνευσε πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν τυφλόν, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ τὸν συνδράμωσιν ὅπως ἐκφορτίσῃ τὴν λέμβον. Τὸ φορτίον δὲ μοι ἐφάνη τόσῳ πολῷ, ὥστε καὶ νῦν ἔτι ἀπορῶ πῶς τόσον μικρὰ λέμβος ἀντέστη εἰς τὴν τρικυμίαν. Καὶ οἱ τρεῖς ἀνεσήκωσαν εἰς τὸν ὦμόν των ἀπὸ ἐν δέμα, καὶ ἀνεχώρησαν. Ἐγὼ δὲ ἐπανῆλθα εἰς τὴν καλύβην μου, ἔχων τὸν νοῦν εἰς ὅ,τι εἶδα, καὶ ἀννπόμονος ἀναμένων τὴν αὐγὴν.

Ὁ Κοζάκος μου ἠπόρησεν ὅτε τὸ πρῶτ' ἐμε εἶδεν ἐνδεδυμένον· ἀλλὰ δὲν εἶπα τὸν λόγον. Ἐλθὼν εἰς τὸ παράθυρον ἐθαύμαζα τὴν ὠραιότητα τοῦ γαληνοῦ οὐρκνοῦ, διασχιζομένου ἀπὸ μικρὰ σύννεφα, τὴν ἀπέναντι παραλίαν τῆς Κριμαίας ἐκτεινομένην ὡς γραμμὴν λειρίων καὶ τὸν φάρον αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα μετέβην εἰς τὸ φρούριον ὅπως μάθω ἀπὸ τὸν φρούραρχον πότε θ' ἀναχωρήσω εἰς Γελεντζίκ.

Ἀλλ' οἶμοι! ὁ φρούραρχος δὲν ἤξευρέ τι θετικόν. Ἐκ τῶν πλοίων ὅσα εἶδα εἰς τὸν λιμένα τὰ μὲν ἦσαν ἀκτωροὶ, τὰ δὲ μόλις ἤρχιζαν νὰ φορτόνωσιν.

— Ἴσως τὸ ταχυδρομικὸν πλοῖον φθάσει ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν, μοι εἶπεν ὁ φρούραρχος τότε βλέπομεν.

Ἐπανελθὼν δυσαρεστημένος ἀπήντησα εἰς τὴν θύραν μου τὸν κοζάκον μου, ὅστις με ἤθος ἐντρομόν εἶπε·

— Κακὰ πηγαίνει, Κ. λοχαγέ.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθην, ὁ Θεὸς τὸ ἤξεύρει πότε θ' ἀναχωρήσωμεν.

Ὁ τρόμος τοῦ στρατιώτου ἐγένετο διπλοῦς· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν μοι εἶπεν·

— Ἡ καλύβη αὕτη δὲν εἶναι καθαρὰ· ἀπήντησα σήμερον ἓνα κοζάκον τὸν ὅποιον γνωρίζω· καὶ ὅταν τὸν εἶπα ὅτι κατήμεθα ἐδῶ·

— Ἄ! ἀνεκραξεν· ἡ καλύβη ἐκείνη δὲν εἶναι καθαρὰ· ἔχει κακοὺς οἰκοκυραίους.

Καὶ τῶνόντι, τί εἶναι ἐκεῖνος ὁ στραβὸς, ὁ ὅποιος χωρὶς νὰ βλέπῃ πηγαίνει παντοῦ, εἰς τὴν ἀγορὰν, ε

γυμνοῦσα καὶ κροταλοῦσα τοὺς δακτύλους της. Μετ' ὀλίγον τὴν ἤκουσα συνομιλοῦσαν μετ' τὴν γραῖαν· καὶ αὕτη μὲν ὠργίζετο, ἐκείνη δ' ἐγέλα. Ἡ νέα ἠθέλησε μετὰ ταῦτα νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν θέσιν της· ἐνῶ δὲ διήρχετο μὲ ἠτένισε καλῶς ὥς ἂν ἠπόρει ὅτι ἤμην ἐκεῖ, καὶ στραφεῖσα ἀδιαφόρως διευθύνθη πρὸς τὸν λιμένα. Ἐγὼ δ' ἐνόησα ὅτι εἶχε τι κατὰ νοῦν, διότι περιήρχετο μέχρις ἑσπέρας εἰς τὴν καλύβην μου ψάλλουσα καὶ χορεύουσα. Ὅτε προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τοὺς ἐδικούς μου, τὸ βλέμμα της ἦτο τοσοῦτον ὥς καὶ πανοῦργον καὶ εἶχε τοσαύτην δύναμιν μαγνητικὴν, ὥστ' ἐνόμιζα ὅτι ἀνέμενεν ἀπόκρισιν. Ἀλλὰ μόλις ἠθέλησα νὰ ὁμιλήσω, καὶ αὕτη ἔφυγε μειδιῶσα.

Ποτὲ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ γυναῖκα ὁμοιάζουσαν αὐτήν. Ναὶ μὲν δὲν ἦτο ὠραία, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω προλήψεις περὶ τοῦ κάλλους τῶν γυναικῶν· ἦτο ἀπὸ γένος . . . τὸ γένος εἶναι ἀνεκτίμητον διὰ τὰς γυναῖκας ὅπως καὶ διὰ τ' ἄλογα.

Τὸ γένος φαίνεται πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ βάδισμα, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας· καὶ ἡ ρίς ἔχει μεγίστην σημασίαν. Σπανιώτερον εὐρίσκεις καλὴν ρίνα εἰς τὴν Ῥωσσίαν παρὰ μικρὸν πόδα. Ἡ νέα δὲν ἐφαίνετο μεγαλύτερα τῶν δεκαοκτῶ χρόνων. Ἡ σπανιωτάτη χάρις τοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς κεφαλῆς της, ἡ μακρὰ καὶ ξανθή κόμη της, μάλιστα δὲ ἡ ὠραία καὶ τακτικὴ ρίς με ἐμάγευσαν. Ἄν καὶ τὸ βλέμμα της ἦτο ὀπωσοῦν ἄγριον καὶ φιλόποπτον, ἂν καὶ τὸ μειδίαμά της ἐδείκνυεν ὑπουλόγητα, τοσαύτη ὁμῶς ἦτο ἡ πρόληψίς μου, ὥστε διὰ μόνην τὴν ὠραιότητα τῆς ρίνος της ἀνετράπη ἡ κεφαλή μου.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐστάθην παρὰ τὴν θύραν καὶ ἔλαβον μετ' αὐτῆς τὴν ἐπομένην συνομιλίαν.

— Εἰπέ με, κακοκόριτσο, τί ἔκαμνες σήμερον εἰς τὴν στέγην;

— Ἐβλεπα ἀπὸ ποῦ ἐφύσα ὁ ἄνεμος.

— Καὶ διὰ τί;

— Διότι φέρει εὐτυχίαν.

— Καὶ ἐπροσκαλοῦσαι τὴν εὐτυχίαν μετὰ τὸ τραγουδί σου;

— Ὅταν δὲν εἴμεθα καλῆτερα εἴμεθα χειρότερα· ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν δυστυχίαν τὸ διάστημα δὲν εἶναι πολὺ.

— Ποῖος σ' ἔμαθε νὰ τραγουδῇ;

— Κανείς· συλλογίζομαι καὶ τραγου

Ὁ δὲ κοζάκος ἀνοίξας καλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπεκρίθη.

— Πολλὰ καλὰ, λοχαγέ.

Ἐγὼ δὲ ἐμβάλων πιστόλιον εἰς τὴν ζώνην ἀνεχώρησα. Ἡ νέα μ' ἐπερίμενε ἀνω τῆς στενωποῦ, ἐνδυμα φέρουσα ἐλαφρόν.

— Ἀκολουθήσέ με, μοι εἶπε λαβοῦσα τὴν χεῖρά μου.

Καὶ κατέβημεν.

Ἀπορῶ πῶς δὲν ἔπεσα μύριάκις. Ὅτε δὲ ἐφθάσαμεν πλησίον τῆς θαλάσσης, ἐστράφημεν πρὸς δεξιάν, καὶ ἠκολουθήσαμεν τὸν αὐτὸν δρόμον τὸν ὁποῖον διέτρεξε καὶ ὁ τυφλὸς τὴν παρελθούσαν νύκτα. Ἡ σελήνη δὲν εἶχεν ἀνατεῖλαι εἰσέτι, καὶ δύο μικροὶ ἀστέρες, ὡς φάροι φκεῖνοί, ἔλαμπαν εἰς ὅλον τὸν οὐρανόν. Τὰ κύματα συνετρίβοντο μετὰ πατάγου εἰς τοὺς βράχους, καὶ ἀνύψουν τὴν μόνην λέμβον ἣτις ἦτο ἐκεῖ.

— Ἄς ἐμβῶμεν εἰς αὐτὴν μοι εἶπεν ἡ σύντροφός μου.

Ὁμολογῶ ὅτι ἐδίσταξα, διότι ποτέ μου δὲν ἠγάπησα τὰς κατὰ θάλασσαν περιοδείας· ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς ἐπιστοχωρήσεως. Ἐπέβη πρώτη ἡ νέα, τὴν παρηκολούθησα, καὶ εὕρισκόμεν ἔτι ἀπορῶν ὅτε ἐπροχωρήσαμεν εἰς τὸ πέλαγος.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἠρώτησα ὀργισμένος.

— Σημαίνει ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη βιάσασά με νὰ καθήσω καὶ ἐναγκαλισθεῖσά με με τοὺς δύο βραχιονάς της. Ἔθετο δὲ καὶ τὴν παρειάν της ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου, καὶ ἡ πυρίνη πνοή της κατέφλεγε τὸ πρόσωπόν μου. Αἰφνης ἤκουσά τι πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παρκτηρήσας τὴν ζώνην μου εἶδα ὅτι τὸ πιστόλιόν μου δὲν ὑπῆρχε πλέον! Τότε τρομερὰ ὑποψία μὲ ἐκυρίευσεν· ὅλον μου τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν. Παρκτηρῶ καὶ βλέπω ὅτι εἵμεθα πλέον τῶν ἑκατὸν βημάτων μακρὰν τοῦ αἰγιαλοῦ· καὶ δὲν ἤξευρα νὰ κολυμβῶ! Προσπαθῶ νὰ τὴν μακρύνω ἀπὸ πλησίον μου, αὐτὴ ὁμως ὄχι μόνον δὲν μὲ ἀφίνει, ἀλλὰ ἀγωνίζεται νὰ μὲ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Συνέστη λοιπὸν πάλιν φοβερά· ἡ ἀγανάκτησις μοι ἔδιδε δυνάμεις· ἀλλ' ἡ ἀντίπαλος ἦτο πολὺ πλέον ἐμοῦ εὐκίνητος.

— Τί θέλεις; ἀνέκραξα ἐπὶ τέλους συσφίγγας τὰς μικρὰς χεῖράς της με τὰς ἰδικὰς μου· οἱ δάκτυλοί της ἔτριζαν, καὶ ὁμως οὔτε λάξις ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα της.

— Εἶδες, ἀπεκρίθη, καὶ θὰ προδώσῃς

θησα ἐπὶ πολὺ διὰ τοῦ θλέμματος τὴν λέμβον σχίζουσιν τὴν θάλασσαν, καὶ ἤκουα τὸν τυφλὸν κλαίοντα· ἀλλὰ καὶ ἐλυπήθην διὰ τί ἡ τύχη μ' ἔφερε μεταξὺ τῶν τριῶν ἐκείνων λαθρεμπόρων;

Ἐτάραξά τὴν ἡσυχίαν των!

Ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὴν καλύβην, τὸ κηρίον ἔκαιεν ἀκόμῃ, καὶ ὁ κοζάκος λησμονήσας τὴν διαταγὴν μου ἐρρόγγχαζεν. Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου εἶδα ὅτι καὶ τὰ σκεύη, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὸ ἐγχειρίδιόν μου, ὅλα εἶχαν γενῇ ἄραντα· καὶ τότε ἐνόησα τι ἔφερεν ὑπὸ τὴν μασχάλην ὁ τυφλός.

Τὴν δὲ προῖκην ἀνεχώρησα ἀφοῦ μ' ἔλαψε παιδίον δεκατετραετὲς καὶ παρ' ὀλίγον μ' ἔπνιγε κόρη δεκαοκτὼ ἐτῶν· τί δὲ ἀπέγεινεν ὁ τυφλὸς καὶ ἡ γραῖα; Καὶ τί μέλει εἰς ἀξιοματικὸν νέον, μὴ ἔχοντα οἰκογένειαν καὶ ἀμέριμνον;

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΑΜΑΝΗΣ.

ΑΠΟΔΗΜΗΤΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 297 καὶ 298.)

Τὴν βαρύτερον τοῦ Χαβιαροχάνου βοὴν διακόπτει συνεχῶς ἄλλη, διαβαστική μὲν ἀλλὰ φρικαλέα καὶ ἐπώδυνος. Ῥωμαῖοι ἄνδρες ἡμίγυμνοι, φέροντες ἐπ' ὤμων ἀντλίν καὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἄλλων ἐπίσης ἡμιγύμων καὶ βρωμαλέων, τρέχουσιν ἀκάθεκτοι πρὸς τὴν παρακειμένην μακρὰν γέφυραν καὶ βηγνύουσι φωνὰς ἀγρίας καὶ ἀληθῶς οὐρανομήκεις. Οὐαὶ τῷ ταλαιπώρῳ ἐκείνῳ ὅστις κωφὸς ὢν ἢ βραδυκίνητος δὲν προφθάσει νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ δρόμου τῶν ἀντλιοφόρων! Ἀνατρέπεται ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ καταπατεῖται, καὶ πολλάκις ἀντὶ τῆς πλατείας καὶ εὐρυχώρου γεφύρας τοῦ Καρακιοῦ, καταδικάζεται νὰ διαβῇ τὴν στενὴν καὶ ἐπικίνδυνον τοῦ Ἀλσιράτ. Οἱ κορύβαντες οὗτοι ἀπέρχονται εἰς τόπον κινδύνου. Ἐπειδὴ δὲ ἐκάστη συνοικία ἔχουσα ἰδίαν ἀντλίν ὀφείλει κατὰ πᾶσαν ἔκρηξιν πυρκαϊῆς νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀπόσβεσιν αὐτῆς, αἱ φάλαγγες τῶν ἀντλιοφόρων ὁρμῶσιν ἀλλεπάλληλοι μίξ κατόπιν τῆς ἄλλης καὶ συμπυκνούνται αἱ κραυγαί. Ἐνίοτε οἱ ἐπόμενοι, πλεόν τῶν πρώτων ταχύποδοι, ὑπερβαίνουσι τοὺς προηγουμένους, οὗτοι δὲ λησμονοῦντες τὴν πυρκαϊάν καταθέτουσι τὴν ἀντλίαν καὶ ἐπιπίπτουσι λαῦροι κατὰ τῶν τολμητιῶν. Ἡ συμπλοκὴ καταντᾷ πολλάκις σοβα